

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 11/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv a slobôd garantovaných čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 5 ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 Tos 92/2018 zo 4. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

1. Sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. novembra 2018 sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) domáhal vyslovenia porušenia v záhlaví označených základných práv a zrušenia tam uvedeného uznesenia Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „sťažnostný súd“), ktorý zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) o neprepustení z väzby s odôvodnením, že dôvody väzby trvajú aj naďalej v rámci súdneho konania.

2. Sťažovateľ namietané porušenie citovaných základných práv videl v tom, že okresný súd na hlavnom pojednávaní nezákonne čítal výpoveď poškodenej z prípravného

konania, ktorá odmietla vypovedať, lebo sa považuje za osobu blízku sťažovateľovi, v dôsledku čoho je už podozrenie, že sa skutok stal (vydieranie a nebezpečné vyhrážanie), zjavne v rozpore so skutočnosťou.

3. Ústavný súd posúdil argumentáciu sťažovateľa, obsah napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu a dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť treba odmietnuť na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

4. V rámci posudzovania tzv. väzobných rozhodnutí ústavnému súdu prislúcha posudzovať len okolnosti spojené s väzobným rozhodovaním, a nie hodnotiť celý doterajší priebeh trestného konania, a to aj napriek tomu, že podmienkou sine qua non pri posudzovaní zákonnosti pokračujúcej väzby je z povahy veci samozrejme i trvanie dôvodného podozrenia, že zadržaná osoba spáchala trestný čin, čo je *expresis verbis* vyjadrené aj v úvode § 71 ods. 1 Trestného poriadku. Musí teda ísť o konkrétne skutočnosti, ktoré musia byť dostatočným a rozumným príkladom pre odôvodnené podozrenie, že skutok, ktorý napĺňa znaky trestného činu, bol spáchaný a že ho spáchal práve obvinený.

5. Uvedené však, samozrejme, neznamená, že by už pri prieskume ústavnosti uvalenej väzby ústavný súd mohol či mal preskúmať zákonnosť všetkých dosiaľ vykonaných dôkazov, lebo takto by v neúnosnej miere zasahoval do jurisdikcie všeobecných súdov, ktorým prislúcha právomoc hodnotiť dôkazy získané pre trestné konanie v rámci hlavného pojednávania. Z týchto dôvodov sa v teraz posudzovanej veci mohol ústavný súd obmedziť len na prieskum takých námietok, ktoré sa bezprostredne dotýkali napadnutého väzobného rozhodnutia.

6. Po zhodnotení argumentácie sťažovateľa dospel ústavný súd k záveru, že napadnutým rozhodnutím sťažnostného súdu nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, lebo tento súd rešpektoval základné zásady stanovené pre rozhodovanie

o pokračujúcej väzbe – ktoré inak sťažovateľ v sťažnosti ani nerozporoval – a iné dôvody ním uvedené (nezákonnosť čítania výpovede poškodenej) pri ústavnom prieskume tohto rozhodnutia neobstoja tak, ako to je už uvedené (v bode 5 tohto rozhodnutia).

7. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2019